

Hồi 05

Bức Họa Đồ Kỳ Dị Trên Mai Rùa

êm đã hết canh một, Phan Tịnh nội công thâm hậu, lại tư chất hơn người, chàng luyện tâm pháp trong một trống canh đã thấy toàn thân nóng bỏng, ngũ tạng như thiêu như đốt.

Sắp sang canh hai chân khí trong người lưu thông rất gấp nóng tựa sôi lên.

Giữa lúc ấy, đột nhiên chàng bị tiếng vó ngựa lộp cộp làm kinh động giờ lập luyện, chàng vội thu nạp chân khí vào huyết đan điền rồi đứng lên thì thấy trong quán trọ tiếng người huyên náo, chàng ước lượng ít nhất có bốn năm chục người.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi và không hiểu họ đến đây làm gì đông thế ?

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ nói:

- Khỏi bầm Điện chúa? Bọn phạm nhân đang chờ lệnh Điện chúa phát lạc.

Tiếp theo là một thanh âm sang sảng tiếng vàng đáp lại:

- Các người chiếu luật lệ bản điện đem chúng ra mà hành hình.

Thiếu nữ nói:

- Vâng!

Thanh âm sang sảng tiếng vàng lại nói:

- Lấy phần bạc lễ cho người đưa đi !

Thiếu nữ "dạ" một tiếng rồi lui ra.

Phan Tịnh không hiểu, song động tính hiếu kỳ, mở cửa bước ra. Khi qua dãy hành lang chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Nhạc trông tòa sảnh đường trong lữ quán này rất rộng, năm chục cô gái đang đứng rất nghiêm chỉnh và trong vòng trật tự. Bọn này chia ra theo màu áo đỏ, vàng, tía, đen, mà đứng.

Trong sảnh đường màn gấm quét đất thấp thoáng thấy một bóng nữ lang ngồi chễm chệ trong trướng.

Phan Tịnh còn đang kinh ngạc, bỗng những tiếng rú vang lên khiến nghe phải sởn gay ốc. Chàng liền đi về phía có tiếng rú.

Phan Tịnh vừa cất bước thì trong trường nhà khách sảnh có tiếng cười sang sảng rồi khẽ bảo:

- Đừng đi nữa, chậm quá rồi.

Phan Tịnh giật mình đánh thót một cái, chàng không hiểu nữ lang thần bí kia bảo ai, nên vẫn đi về phía phát ra tiếng rú.

Phan Tịnh nghe rõ ràng tiếng rú từ sâu sau vọng ra, liền chạy ngay tới đó. Chàng đưa mắt nhìn rặng liễu năm cây, dưới gốc đều có trói người. Chàng liền nhảy lại chỗ rặng liễu. Ngờ đâu vừa tung mình lên, bỗng có tiếng quát:

- Đánh!

Một tiếng véo vang lên, Phan Tịnh phát tay áo phóng ra một luồng kinh lực để ngăn cản ám khí. Chàng thấy ba chiếc lá liễu phát phơ rồi rớt xuống đất thì không khỏi kinh hãi lắm bầm:

- Người tập kích đã đến mức độ có thể tung hoa bẻ lá hại người thì ghê thật!

Chàng toan lên tiếng, bỗng dưới gốc liễu phát ra tiếng cười trong trẻo, rồi đột nhiên một bóng nhảy vọt lên không đánh vọt một cái, lướt qua rất mau khác nào như một con chim khổng lồ.

Phan Tịnh há hốc miệng ra lú lờlỉ lại, không thốt nên lời.

Chàng thở dài một tiếng, tự nhủ:

- Mình tự phụ được Văn Sơn Tứ Tử chân truyền, đã tưởng hơn người ngờ đâu còn có người ghê gớm hơn mình nhiều!

Chàng lại gần gốc cây liễu quả nhiên dưới mỗi gốc cây có trói hai người thì nổi giận đùng đùng quát lên:

- Thật là một cô gái ác độc!

Chàng nhìn kỹ lại thì những người này đều chết cả rồi. Cách hành hình cực kỳ thảm khốc, hai mắt và trái tim người nào cũng bị xuyên thủng.

Phan Tịnh đứng trước thảm trạng này, bầu máu nóng sôi lê sùng sục.

Chàng càng sợ hơn nữa khi nhìn rõ mặt thì những người này là Thần Nhạc Song Kỳ, Tây Nam Tam Vương, còn năm đại hán đứng tuổi không biết là ai?

Phan Tịnh gầm lên một tiếng như kẻ điên cuồng chạy về nhà khách sảnh thì không còn thấy bóng một người nào.

Cả màn trường cho chủ nhân năm chục cô gái y phục các sắc và cỡ kiêu lớn cùng những con tuấn mã bên ngoài sảnh đường đều không biết đi đâu hết.

Mới trong khoảnh khắc mả bấy nhiêu người ngựa rút đi sạch sành sanh không một tiếng động, chẳng khác nào cuộc biểu diễn trong một giấc mơ, chàng ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi:

- Bọn này là ai? E rằng võ lâm sắp đại loạn đến nơi rồi.

Chàng lại nghĩ đến Thần Nhạc Song Kỳ là những kỳ nhân vào hàng tiền bối bị chết một cách thê thảm, mờ ám rồi. Tây Tam Vương tráng chí chưa thỏa, người đã hoá thành cát bụi, lòng chàng thê thảm vô cùng.

Phan Tịnh thần thở trở về phòng, chàng nhìn thấy ngay một hộp gỗ sơn đỏ đặt trên bàn.

Trên mặt hộp dán tờ giấy hoá tiên, viết hàng chữ rất tốt:

"Gọi là chút lễ mọn, xin người thu nhận"

Phan Tịnh lại nhớ đến câu chàng vừa nghe thấy ở khách sảnh thì nghĩ thầm: "Té ra lúc nãy nàng bảo đưa bạc lễ cho ta. Ta cùng nàng vốn không quen biết, thế này mới thật là kỳ!"

Chàng ôn lại vụ Thần Nhạc Song Kỳ, Tây Nam Tam vương và năm đại hán đứng tuổi bị giết thảm khốc ở sân sau, rồi từ từ mở chiếc nắp hộp ra.

Chàng sợ trong hộp có đựng ám khí kịch độc nên nắp hộp vừa mở, chàng vội nhảy lùi về phía sau, hai tay chắp để trước ngực để đề phòng sự bất trắc.

Nhưng chàng đã quá lo xa, trong phòng vẫn yên lặng như tờ và không xảy ra chuyện gì.

Lúc chàng để mắt nhìn vào trong hộp, người chàng run lên, cặp lông mày chàng nhíu lại lắm lắm:

- Trời ơi! Mớ tóc dài, một cành kim thoa!

Nét mặt chàng lợt lạt rồi xanh xám.

Đột nhiên chàng bước gập lại đến bên hộp gỗ, thò tay cầm lấy cành thoa.

Chàng mới thoáng qua không cần xem kỹ người đã run lên bần bật.

Chàng bị kích động đến cực điểm la lên:

- Trời đất ơi! Hiền muội hỏi hiền muội. Hiền muội đấy ư ư?

Phan Tịnh Lại cầm đến mớ tóc thì không khỏi khóc rống lên.

Trước mắt cũng như trong đầu óc chàng, nữ lang thần bí, con người độc ác vô tình kia lại hiện ra.

Chàng yên trí rằng cô em gái chàng đã bị hại rồi.

Chàng vùi đầu vào trong mái tóc khóc nức nở một hồi rồi hai mắt đăm lẹ, chàng phát thệ:

- Hiền muội ơi! Vì tiểu huynh mà lụy đến hiền muội? Tiểu huynh thề rằng quyết báo được cái thù này! Hiền muội nhắm mắt nằm yên giấc ngủ ngàn thu! Trên cõi đời này mà món nợ máu của con người tàn ác kia, nếu Phan Tịnh anh không đòi được thì quyết không là người nữa.

Chàng vừa phát thệ xong, thốt nhiên trong mớ tóc rơi ra một mảnh giấy. Chàng cầm lên xem thấy có hai hàng chữ:

"Minh lăng là nơi cấm địa, không để cho ai cũng được tò mò lần đến.

Lệnh muội bị bắt làm con tin. Các hạ mau mau bỏ ý niệm đó đi !"

Phan Tịnh thở phào một cái, lẩm bẫm:

- Bọn họ yêu cầu ta đình chỉ vụ dò thám ngôi mộ Lan Phi mà có hành động độc ác này.

Thần Nhạc Song Kỳ cùng Tây Nam Tam Vương chắc cũng vì vụ này mà mất mạng.

Nhưng cô gái này là ai?

Thần Nhạc Song Kỳ cùng Tây Nam Tam Vương đều là những kiệt sĩ nổi tiếng trong võ lâm mà bị bọn họ bắt sống xử tử, thì quả là những tay lợi hại khôn lường!

Đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ người trong Thất Tuyệt Giáo ở Hồi cương đã đến đây?

Rồi chàng lại tự trả lời:

- Không đúng! Tuyệt không phải là người Thất tuyệt giáo.

Rốt cuộc chàng vẫn không giải quyết được nghi vấn, chàng tiếp tục suy nghĩ:

- Nếu họ là người Thất Tuyệt Giáo thì họ phải biết chỗ táng Lan Phi vì trước khi chết, nàng có liên lạc với bọn họ kia mà.

Theo lời đồn thì Lan Phi định bỏ "Hồi thiên bố" điệp vào miệng trước khi nhập quan hạ táng là để giữ cho thi hài khỏi nát rữa.

Nhưng thực ra thì không chừng nàng có dụng ý để vật chí bảo trong võ lâm này tặng cho người tình đầu tiên của nàng là Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo, để cho giáo phái này thêm phần rạng rỡ và trở nên vô địch.

Vậy nếu người Thất Tuyệt Giáo đã xuống Kinh đô thì bọn họ thẳng thắn vào mộ để lấy bửu bối, việc gì còn phải mất công thi hành thủ đoạn tàn nhẫn hại người?

Vậy cô gái thần bí kia là hạng người nào?

Chàng nghĩ lui nghĩ tới vẫn không tìm ra câu trả lời.

Chàng thở dài tự nói một mình:

- Thôi đành để họ làm gì thì làm, mình thủng thẳng tính sau.

Đêm sắp sang canh ba, Phan Tịnh cắt mớ tóc cùng cành kim thoa vào bọc, sửa quần áo lại cho gọn ghẽ rồi chuồn ra cửa sổ ra ngoài.

Chàng trèo tường vượt nóc nhìn về phía Hoàng cung chạy tới.

Chàng vừa chạy vừa tự hỏi:

- Trong nội thành biết bao nhiêu là tay cao thủ, ta làm thế nào mà tìm được Cửu môn đề đốc cùng Từ Diện Diêm Quân.

Chàng nghĩ một hồi, quyết định rằng Cửu môn đề đốc không nhất định ở trong cung, chi bằng hãy tìm Từ Diện Diêm Quân. Lão là nội giám trong cung, phạm vi nhỏ hẹp dễ tìm hơn nhiều.

Lát sau, Phan Tịnh trèo lên Tử Cấm thành.

Trong thành Tử Cấm có đủ tam cung lục viện, điện đài san sát, chàng không hiểu Từ Diện Diêm Quân ở cung nào? Thoạt tiên chàng chạy đến cung Thanh Hoa thì cung này im lặng như tờ.

Phan Tịnh lại lần theo bờ tường vào sâu hơn nữa.

Mỗi cung viện trong Tử Cấm thành đều có một phòng kính sự do thái giám trông coi.

Mỗi khi hoàng đế ăn uống hay cử động đều có truyền chỉ trước xuống Kính sự phòng để nội thị ghi chép và chuẩn bị châu hầu.

Phan Tịnh thốt nhiên nhòm vào kính sự thấy một viên thái giám nằm ngủ trong đó.

Chàng chuồn vào, giơ tay ra điểm huyết mạch môn lão này.

Phan Tịnh biết những thái giám trong Hoàng cung ít người biết võ.

Chàng sợ y không kịp suy tính lợi hại mở miệng kêu la, nên phải điểm huyết đề phòng.

Lão thái giám giật mình tỉnh dậy, Phan Tịnh vội đưa tay ra bịt miệng lão lại khẽ nói:

Nếu mi la lên thì ta chỉ bóp mạnh một cái là mất mạng.

Rồi từ lừ chàng nới tay ra, nói:

- Mi đừng hòng trốn thoát. Ta giết mi dễ như trở bàn tay, nếu mi không trả lời đúng những câu ta hỏi đây.

Thái giám kinh hãi chú ý nhìn Phan Tịnh, đột nhiên run lên hỏi:

- Các hạ các hạ là phò mã gia gia?

Phan Tịnh tủm tủm cười nói:

- Phải rồi! Ta hỏi người trong Thanh Hoa cung này có viên thái giám họ Nhâm không?

Thái giám biến sắc đáp:

- Có phải phò mã hỏi Nhâm Nham không? Y đã bị phò mã...

Lão nói dở câu rồi ngừng lại.

Phan Tịnh sinh lòng nghi hoặc, vội hỏi:

- Y bị ta làm gì?

Lão nhìn chằm chặp vào Phan Tịnh, nói mau:

- Bị phò mã giết chết rồi kia mà!

Phan Tịnh rất đỗi ngạc nhiên, hỏi ngay:

- Sao? Y bị ta giết chết? Ai biểu thế? Ta có giết y đâu?

Thái giám đáp:

- Nhâm Nham chuyên việc châu hầu công chúa, ngày thứ hai sau buổi tân hôn công chúa cùng phò mã, quan Cửu môn đề đốc đem thi thể y về cung và nói là y bị phò mã giết chết.

Phan Tịnh cười lạt nói:

- Té ra Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung tính kể hại ta. Chà! Ta không thể thua hẳn được.

Giữa lúc ấy hai bóng người chồm vào.

Vừa dừng lại đã buông tiếng cười hà hà nói:

- Phò mã gia. Phò mã đến vừa khéo!

Hai người mới vào, theo kiểu ăn vận cũng là hai lên thái giám.

Phan Tịnh thấy chúng một tai liền cười khẩy nói:

- Ta đến đây không đúng giờ giấc, làm rộn giấc ngủ của hai vị. Hai vị có chuyện gì?

Hai gã đáp:

- Phò mã là một tên trọng phạm của triều đình, phải bắt phò mã đem ra chính pháp.

Phan Tịnh tùm tùm cười, đọt nhiên hạ thủ trước.

Hai tay lẹ như gió nắm lấy hai gã thái giám một tai.

Một tên thái giám bị té ngay còn một tên nhanh hơn, né mình tránh khỏi, miệng mở toan la.

Nhưng Phan Tịnh không để gã làm kinh động bọn vệ sĩ trong cung, chàng giơ chưởng lên đập xuống và người cũng nhảy tới.

Gã thái giám kia không còn đất tránh, giơ chưởng lên đỡ, bị rung chuyển hất lùi lại hai bước.

Phan Tịnh đã nhảy xô tới, thủ pháp chàng lẹ dị thường, vừa xoay đi một cái đã nắm được huyết mạch cổ tay gã. Tay trái chàng thuận thế điểm vào huyết khí hải của gã. Chàng vận chân lực đẩy mạnh một cái. Gã kêu rú lên rồi hộc máu ra mà chết.

Trước tình hình rùng rợn này, gã thái giám đầu tiên sợ quá, hốt hoảng la lên.

Gã vừa kêu được nửa tiếng, khiến cho bọn vệ sĩ nghe tiếng, tới tấp chạy đến phòng kính sự để tra hỏi.

Phan Tịnh thấy không còn khai thác được điều gì thêm liền băng mình nhảy ra thì vừa đụng phải hai tên vệ sĩ đang chạy đến.

Phan Tịnh lướt sát cạnh hai người, vụt giơ ngón tay điểm huyết cho chúng té xuống.

Chàng chạy ra cung Thanh Hoa. Vì đã tra ra Từ Diệm Diêm Quân bị giết, nên còn cung Trường Xuân và Ly Cung không cần đi nữa, chàng chạy thẳng ra bờ sông Ngự Hà

qua cầu Kim Ngao bằng ván gỗ bắt ngang, chèo lại theo dọc bờ sông trông về phía Bắc mà đi.

Sông Ngự Hà nước trong suốt đáy, chảy lờ đờ.

Chàng vừa chạy vừa nghĩ đến cái chết của Từ Diệm Diêm Quân, chạy một đoạn đường nữa, bỗng thấy hai thiếu nữ mặc theo kiểu cung nga, đang ngồi buông câu dưới ánh trăng, thì rất lấy làm kỳ. Chàng tự hỏi:

- Tại sao trong chốn cung đình lại có hạng cung nga ra bờ sông ngồi câu?

Thật là một chuyện hi hữu. Tất là có chuyện khuất khúc chi đây?

Chàng nhón gót đi quanh ra phía sau hai ả cung nga và đứng cách chừng hai trượng, ẩn thân vào bóng tối.

Hai ả cung nga đang lưu ý vào cần câu nên không biết phía sau có người đang rình mò.

Phan Tịnh chờ chừng một khắc, bỗng nghe hai ả nói chuyện với nhau.

Một ả hỏi:

- Vĩ thư thư! Con sông Ngự Hà dài là thế, chẳng biết bao giờ mình mới câu được con rùa kia?

ả kia đáp:

- Thư muội! Thư muội không nhẫn nại được ư? Chỉ sợ dưới sông không có con rùa đó thôi. Nếu có thật thì một ngày kia mình câu được. Thư muội nóng ruột làm chi?

ả này lại nói:

- Không phải tiểu muội nóng ruột đâu. Thư thư ơi ! Lan Phi thả rùa chỉ là một chuyện đồn đại. Vụ này bí mật lắm, chẳng hiểu công chúa nghe được câu chuyện ma quái này ở đâu, không rõ hư thực thế nào?

Rồi đem việc câu rùa giao cho điện chúa. Thật là một việc đổi gió bắt bóng để chi em mình đêm đêm phải ra đây ngồi sương lạnh.

ả kia nói:

- Muội nương ơi! Muội nương liệu mà giữ mồm giữ miệng. Điện chúa nghe thấy thì rồi đời!

Hai ả lại ngồi yên lặng. Phan Tịnh biết hai cô gái này không phải cung nga mà chắc là người của nữ lang thần bí kia, cho đến đây ngồi câu và chàng biết thêm rằng nữ lang thần bí còn phải nghe lệnh một vị động chúa chi chi nữa.

Chàng lại nghĩ: Giả tử quả nhiên Lan Phi có phóng sinh một con rùa thì con rùa này ắt phải khác thường. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng con rùa này có liên quan đến nấm mồ của Lan Phi.

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ thì thiếu nữ ngồi bên trái giật cần câu lên, đầu lưỡi câu có một con vật tròn tròn nặng trĩu quăng về phía trước.

Động tác của hai thiếu nữ rất mau lẹ, nhảy phốc lại vồ và bắt lấy con vật tròn tròn đó, rồi thở phào một cái nói:

- Câu được rồi! Thử thử bật lửa lên xem có phải con rùa đó không?

Thiếu nữ kia lấy đá lửa ra quẹt châm vào cành cây tẩm nhựa thấp lên, ánh sáng xalè.

Phan Tịnh trong rõ một con rùa đến rất lớn.

Hai thiếu nữ soi đuốc lên lưng rùa xem xét rất kỹ, rồi kêu lên:

- Không phải rồi. Con rùa này trên mai không có đồ hình.

Phan Tịnh chợt hiểu rõ đúng như mình đã nghi, bọn họ tìm đồ hình để vào mộ Lan Phi. Có điều không ai ngờ bản đồ đó lại khắc trên mai con rùa sống. Nếu quả đúng như vậy, là nàng để lại chìa khóa vào trong mộ cho Thất Tuyệt Giáo đất Hồi cương.

Hai thiếu nữ lại từ từ thả con rùa xuống. Sau một khắc, hai thiếu nữ giật lên một con rùa khác.

Hai ả xem kỹ rồi đột nhiên nhảy cao lên hai trượng khê reo mừng:

- Đúng con này rồi! Thử thử ơi! Chúng mình hên thật.

Hai thiếu nữ quăng cần câu đi.

Phan Tịnh vụt nghĩ ra, giật mình lẩm bẩm:

- Ta phải ngăn trở hai ả này không cho chúng đi mới được.

Điện chúa kia đã là con người thâm độc. Nếu nàng lấy được Hồi Thiên Bối Diệp và áo Băng Lân thì chốn giang hồ này không còn ai làm gì được nữa.

Chủ ý nhất quyết rồi, chàng toan nhảy ra. Ngờ đâu còn có người nhanh hơn.

Hai người toàn thân mặc áo bao đen không biết nấp ở đâu vụt đến đứng chắn trước mặt hai thiếu nữ, lên tiếng:

- Bắt lấy nó!

Hai thiếu nữ lộn người đi một vòng khê quát:

- Bọn mi là ai? Tên nào dám động đến chân lông gia nhân động U- U?

Hai người áo đen cười khành khách nói:

- Dù hai người có là người dưới địa ngục phái lên thì đêm nay cũng đừng hòng chạy thoát.

Đoạn nhảy vọt người lên định vỗ lấy thiếu nữ.

Hai thiếu nữ cả giận quát lên:

- Bọn mi muốn chết hử?

Rồi phát tay áo một cái.

Hai người mặc áo bào đến bị tung lên cao rồi hất mạnh xuống đất chết ngắc, không một tiếng la.

Hai thiếu nữ toan bỏ đi thì bỗng một thanh âm the thé lên tiếng :

- "Ghi tỵ vô hình chân" ghê gớm thật!

Hai thiếu nữ giật mình ngó quanh mà chẳng hiểu thanh âm từ đâu đưa đến.

Bất thành linh ngoài xa chừng trăm trượng có tiếng vạt áo lất phất phá tan bầu không khí tịch mịch, đồng thời một nữ lang thanh âm sang sảng như tiếng chuông vàng la lên:

- Vĩ nhi! Hằng nhi! Phải cẩn thận đó?

Hai thiếu nữ biến sắc nói:

- Điện chúa đã tới nơi?

Bỗng lại có tiếng đồng dục vang lên:

- Hà hà! Ai đến cũng không cứu nổi mạng chúng bay đâu!

Vừa dứt lời một bóng đen khổng lồ nhanh như điện chớp từ trên không nhảy xổ xuống.

Hai thiếu nữ toan phát tay áo ra thì đã không kịp nữa. Bóng đen chụp xuống, hai tiếng rú thê thảm chói tai vang lên.

Tiếp theo là một trận cười hô hố, bóng đen khổng lồ lại vọt lên không mà đi.

Những biến diễn đột ngột trên đây Phan Tịnh đều thấy rõ. Trước ngực thi thể hai thiếu nữ đều bị móc rách ruột gan lòi cả ra ngoài, trông rất thương tâm. Chàng buột miệng kêu lên:

- Ngũ Quỷ Sưu Hồn Trảo !

Ngay lúc ấy một nữ lang toàn thân vận đồ trắng mặt che tấm sa trắng nhảy vọt tới, không một tiếng động, chồm theo bóng đen khổng lồ.

Bóng đen dường như hay biết, nhảy vọt lên cao một trượng, phóng ra một luồng kinh lực nhằm áp đảo nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng người bị hất trái ra xa một trượng, rồi lại vọt lên trên không.

Nàng phát tay áo luôn mấy cái, kinh phong phát ra veo veo chẳng khác gì tên bắn vào bóng đen.

Bóng đen vội hạ mình xuống đất cười ha hả nói:

- Bản đồ vào mả Lan Phi đã vào tay lão phu há còn để người cướp lại hay sao?

Nữ lang áo trắng chẳng nói năng gì, thế công càng mãnh liệt hơn và toàn dùng những đòn hiểm độc, bức bách bóng đen phải lùi lại luôn mấy bước.

Nhờ ánh trăng tỏ, Phan Tịnh trông rõ lão già mặc áo bào đen mặt mũi xấu xa, chẳng khác gì quỷ dọa xoa.

Bóng đen bị nữ lang áo trắng áp bức, la lên một tiếng kêu quái gở rồi không né tránh, nhảy xổ lại trước nữ lang, giơ bàn tay đen thui ra đâm nhanh như gió,

Nếu không phải là người thân tháp mau lẹ như nữ lang thì không tài nào tránh khỏi tay y.

Phan Tịnh đang toát mồ hôi lạnh ngắt, lo thay cho nữ lang áo trắng. Ngờ đâu lần này nữ lang không né tránh nữa, lại tiến lên một bước, xoay bàn tay trắng nồn một cái để đón liếp những đòn đánh của đối phương.

Chưởng, chỉ hai bên chạm nhau, lão áo đen la lên một tiếng quái gở, lùi lại năm bước, lạnh lùng quát hỏi:

- Mi là ai? Thế "thần phong tuyết mạch chưởng" mi học được ở đâu?

Phan Tịnh nghe hỏi bất giác giật mình vì "Thần phong tuyết mạch chưởng" chính là một môn tuyệt kỹ của Thiên Hiệp, phụ thân chàng, sau lại xuất hiện ở con người nữ lang áo trắng?

Chàng rất lấy làm kỳ để ý nhìn chằm chặp nữ lang áo trắng.

Đồng thời chàng biết nữ lang là con gái thần bí mà chàng đã gặp trong lữ quán, và là người được hai thiếu nữ kia kêu bằng Điện chúa. Lại theo lời hai thiếu nữ câu rùa thì nữ lang xuất thân từ động U- U! Nhưng chàng không biết động U- U ở đâu và thuộc môn phái nào?

Nữ lang áo trắng lên tiếng sang sang tiến vào:

- Con quý già kia! Mi đã học được thế "Ngũ quý sùu hồn trảo" là cũng đủ công lực tương đương thì chắc mi là một tên đồ đệ của phái Ngũ Quỷ?

Bóng đen đáp:

- Đúng thế.

Nữ lang áo trắng hỏi:

- Bọn Ngũ Quỷ các người kiên quyết giữ lăng miếu Lan Phi trong khu Minh Lăng, sao còn vào nội cung tác quái?

Bóng đen cười ha hả nói:

- Lăng tẩm Lan Phi hiện giờ không cần phải giữ cũng chẳng ai dám phạm tới?

Nữ lang nói:

- Hừ! Mi không thấy hay sao? Canh một đêm rồi có mười người toan tới Minh Lăng.

Bóng đen hỏi:

- Ai bảo thế? Sao đêm rồi chẳng có ai bị phơi thây?

Nữ lang áo trắng cười nói:

- Ta đem bọn chúng giết hết cả rồi!

Bóng đen ngơ ngác ra vẻ không tin.

Nữ lang lại nói tiếp:

- Có chi là lạ? Bọn mi tưởng mình chiếm hữu được ngôi mộ Lan Phi ư? Ta nói rõ cho mi biết ngôi mộ này đã thuộc về động chúa động U- U. Mi không tin ư? Bọn mi chờ đó, chẳng bao lâu nữa sẽ bị giết chết, nhưng hiện giờ thì còn để bọn mi giữ mộ thay cho động chúa.

Nữ lang áo trắng vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng nói đồng dục từ đằng xa vọng lại:

- Động chúa ? Động chúa là cái cóc gì?

Thanh âm này lọt vào tai mấy người, ai nấy đều cảm thấy tức ngực.

Từ lão già mặt mũi xấu xa cho đến nữ lang áo trắng và cả Phan Tịnh nấp trong bóng tối nữa, đều cả kinh thất sắc.

Giữa lúc mỗi người còn đang kinh ngạc, bỗng lại hoa mắt lên.

Một thanh niên mặc áo ngũ sắc sặc sỡ, chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đứng sững ngay trước mặt.

Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ, chàng mặt nở, trán cao, cặp lông mày thô chênh chếch rũ xuống, thần oai lẫm liệt, trừ cặp mắt hơi có chút tà khí.

Còn chỗ nào cũng đầy vẻ long lanh.

Chàng vừa xuất hiện, liếc mắt nhìn lão già xấu xí cùng nữ lang áo trắng, lại nhìn thoáng qua chỗ Phan Tịnh ẩn mình, rồi bất giác cả cười lên tiếng choang choảng:

- À ra bọn võ lâm Kinh đô toàn là những phường giở trò lén lút.

Phan Tịnh nghe nói đỏ mặt tía tai, đứng phắt dậy cười lạt nói:

- Người đã mở miệng ngông cuồng. Hẳn là trong bọn Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương.

Thanh niên mặc áo sặc sỡ cười đáp:

- Nhân quang người cũng khá đấy. Ta đây chính là Thiếu giáo chủ Tề Ni Cấp Tư.

Cả ba đều giật mình run bắn lên, vì chính gã là tình nhân đầu tiên của Lan Phi.

Phan Tịnh trống ngực đánh thình thình lớn tiếng nói:

- Các hạ là Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo! Tại hạ nghe danh đã lâu. Tại hạ là Phan Tịnh, con trai Thiên Hiệp Phan Khôn phái Ngũ Tuyệt. Chính tại hạ đang mong quý giáo đông du.

Chàng chưa dứt lời thì Tề Ni Cấp Tư đã cả cười ngắt lời:

- Người bất tất phải nói nữa. Ta đã biết người đang muốn dò tin tức gia gia người.

Phan Tịnh đáp:

- Đúng thế.

Tề Ni Cấp Tư lại nói:

- Vì thế mà người toan vào mộ Lan Na lấy áo Bằng Lân trước khi ra đi.

Phan Tịnh đáp:

- Quả vậy!

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo đột nhiên biến sắc nói:

- Lan Na cùng ta là đôi bạn lúc thiếu thời, trừ Tề Ni Cấp Tư này, ngoài ra đừng ai hòng lại thấy mặt nàng.

Đột nhiên gã bưng nổi giận quát lớn:

- Ta căm hận thấu xương bọn người Kinh đô các người. Cha, chả! Một khi ước hẹn ba năm tới kỳ, bọn các người sẽ biết.

Phan Tịnh thấy gã nói vậy, trong lòng không khỏi run sợ lắm lắm:

- Ước hẹn ba năm tới kỳ, phái Thất Tuyệt Giáo sẽ kéo đến Kinh đô.

Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư đắc chí cười lớn nói:

- Đúng thế! Chỉ còn mười ngày nữa là đúng hẹn. Bản giáo giữ lời hứa nên ba năm nay cũng chưa từng hỏi đến việc Lan Na, thế mà bọn người dám len lỏi tìm đến lăng tẩm của nàng. Bản Thiếu giáo chủ nói rõ cho các người hay một khi bản giáo đã đề cớ thì các người đừng hòng ngăn trở.

Gã nói xong lập tức bước tới phía lão già mặc áo bào đen.

Lão áo đen trong tay đang nắm chặt con rùa đen vừa cướp trong tay hai thiếu nữ câu được dưới sông Ngự Hà, vội nhẩy lùi lại một bước, hai mắt nhìn chăm chặp Thiếu giáo chủ hỏi:

- Người muốn gì?

Thiếu giáo chủ thoáng lộ vẻ cáu giận, đáp:

- Đưa cái bản đồ trong tay mi lại cho ta.

Lão áo đen cũng tức giận nói:

- Ước hẹn ba năm đã tới kỳ đâu? Nếu Thất Tuyệt Giáo biết giữ lời hứa thì không nên rắc rối. Người có con rùa này chỉ sáng mai sẽ vào mộ được. Vậy người đã giữ lời hứa thì nên bỏ ý niệm tranh cướp đồ hình này.

Tề Ni Cáp Tư nói:

- Chà! Mi nói có lý thật! Nhưng đồ hình này của Lan Na để lại cho ta, có lý đâu để đến phần mi?

Lão già áo đen nói:

- Người không thể nói thế được, lão phu chỉ biết rằng bản đồ này là cái chìa khóa vào mộ, chứ không cần biết ai để lại cho ai.

Thiếu giáo chủ cả giận nói:

- Đừng nói lời thôi! Đưa ngay đây!

Trong cổ họng gã đột nhiên vang lên ba tiếng "khắc khắc khắc", thanh âm này rất quái gở.

Lão áo đen, Phan Tịnh cùng nữ lang áo trắng vừa nghe đã cảm thấy khí huyết trào ngược lại, đầu nặng chân nhẹ.

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt nhân lúc ba người nghệt thở phất áo một cái, một làn mây ngũ sắc phát phối bay ra...

Ba người ngẩng nhìn, trợn mắt lên miệng há hốc ra và con rùa đen đã lọt vào tay Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo rồi. Gã nổi lên một tràng cười ròn rôi nói:

- Nếu hẹn kỳ tới rồi, thì bữa nay tại đây ba đứa phải hồn xuống suối vàng.

Gã cười xong trở mình đi ngay.

Phan Tịnh thần trí rung động, lạnh người đuổi theo lớn tiếng hỏi:

- Thiên Hiệp hiện giờ ở đâu ?

Thiếu giáo chủ đáp :

- Ta không biết. Người cứ hỏi hai người đó sẽ ra.

Phan Tịnh nói:

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiếu giáo chủ đáp:

- Ta không biết mà! Người cứ tự hỏi lại mình. Kẻ đại thù với gia gia người là ai?

Phan Tịnh run lên lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quỷ vương Cửu Minh trong phái Ngũ Tuyệt.

Thiếu giáo chủ hỏi lại:

- Vậy sao người không đi tìm bọn họ.

Phan Tịnh nói:

- Bọn họ cùng gia gia tại hạ đồng thời mất tích chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Nói tới đây mặt chàng lọt nhạt, miệng run lên không nói thêm được nữa.

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo vẫy tay một cái, đột nhiên như một đám mây ngũ sắc bay lên trên không đi, vừa cười vừa nói vọng lại:

- Đừng chẳng lẽ, chẳng lẽ gì nữa. Người không tin thì cứ tin thử tìm họ xem. Mười ngày trời chớp mắt là hết, lần sau người gặp ta, e rằng máu người sẽ nhuộm đầy vạt áo xanh dưới thần công của ta.

Dứt lời người gã đã mất hút.

Phan Tịnh bình tĩnh lại một chút, xoay mình lại thì thấy lão áo đen cùng nữ lang áo trắng tung người lên không, chia hai ngã khác nhau mà đi.

Phan Tịnh chợt nhớ lại, môn "Thần phong tuyết mạch chưởng" của gia gia mình mà sao nữ lang lại hiểu được, rồi cô em mình bị nàng cướp đem đi, và bị cắt mở tóc dài, thì đột nhiên bầu máu nóng sôi lên sùng sục.

Chàng vung hai tay lên một cái, trở khinh công, như điên như cuồng rượt theo nữ lang áo trắng.

